

Overweging 2 juni 2011 - Hemelvaartsdag - Hand. 1,1-11; Ps. 47; Mt. 28,16-20

Beste mensen,

een feest vieren tussen Pasen en Pinksteren is minder eenvoudig dan het op het eerste gezicht lijkt. De vreugde van Pasen duurt voort, de kracht en de hoop die de opstanding brengt dooft niet als een nachtkaaft uit, maar het is nog geen Pinksteren. De Geest die Jezus zijn leerlingen, die Hij ook ons beloofd heeft, moet in de gang van het kerkelijk jaar nog over ons vaardig worden. Spontaan denk ik aan het liedje dat bij menige reis klinkt: "We zijn er bijna, we zijn er bijna, maar nog niet helemaal!" Met twee keer het verhaal van Jezus' tenhemelopneming zou je denken dat er voor de overweging weinig overblijft. Alles lijkt al gezegd, als het al niet bezongen is met de woorden van Psalm 47... En toch wil ik een paar gedachten met u delen.

Het is de evangelist Lucas die me aan het denken zet. Hij schreef niet alleen een heel beeldend evangelie, maar ook een tweede boek, de Handelingen van de Apostelen, dat vrijwel naadloos aansluit op zijn evangelie. De Handelingen zouden in het Nieuwe Testament eigenlijk direct eraan afgedrukt kunnen worden, maar daar is het evangelie van Johannes tussengekomen... In zijn tweede boek schrijft Lucas over de jonge kerkgemeenschappen in Jeruzalem en vooral in Antiochië, en over de reizen van Petrus en Paulus om het geloof nog verder van huis te verkondigen. Verkondiging in Judea en Samaria, ja tot aan de einden der aarde, dat is precies wat Jezus zijn leerlingen opdraagt, zowel bij Lucas als in het vandaag gelezen evangelie volgens Matteüs. Eigenlijk staat er niet verkondigen, maar getuigen, vertellen over Jezus, over zijn leven, sterven en verrijzenis, mensen warm maken voor Hem en vooral voor God, zijn Vader, en dat alles uit kracht van de Geest.

Tot 2011 was onze geloofsgemeenschap, nu deel van de Ludgerusparochie, een parochie van de dominicanen, de orde van de prediking, een mondiale religieuze organisatie. Dominicanen trekken er vanaf de dertiende eeuw op uit om het evangelie te verkondigen. Het onderweg zijn onderscheidt hen van de oudere beschouwende kloosterorden. Contemplatie en actie komen bij de dominicanen samen in studie en onderwijs, vroeger vooral aan universiteiten, en het zoeken naar de beste eigentijdse vormen, tegenwoordig ook in de media, tot en met blogs en twitteraccounts toe. Een orde met zowel vrouwen als mannen, zusters, broeders, priesters en leken. Deze week waren lekendominicanen uit heel Europa bijeen in de geboorteplaats van de heilige Dominicus, Caleruega in Noord-Spanje. Twee lekendominicanen uit onze parochie, Leny Beemer en Erik Borgman, waren er als Nederlandse delegatie. Erik Borgman hield een indrukwekkende voordracht over het onderweg zijn als natuurlijke levenshouding van verkondigers. Leny Beemer werd gekozen in het nieuwe Europese bestuur.

Onderweg zijn is het centrale thema vandaag. Nadat Jezus zijn leerlingen heeft verteld dat zij op weg moeten gaan om het goede nieuws overal te brengen en nog meer mensen tot zijn leerlingen te maken, gaat Hij weg van zijn leerlingen. Laat Hij hen verweesd achter? Is het aanstaande zondag Wezenzondag? Stonden de leerlingen toen en staan wij er nu, of we nu verkondigers zijn of gewone christenen - en ook ik ben een gewone gelovige! - er alleen voor met alleen de herinnering aan Jezus, met de prachtige verhalen die nu al tweeduizend jaar worden doorverteld? Laat Jezus ons redelijk reddeloos, zonder hulpmiddelen en steun achter, zodat zijn opdracht feitelijk onbegonnen werk is?

De kern van een mogelijk antwoord op die vragen brengt je volgens mij bij de kern van wat geloven is: verwachten we een rationeel antwoord, een strak betoog met een kop en een staart, liefst voorzien van voetnoten en literatuurverwijzingen, ja met in bijlagen de uitslagen van wetenschappelijke experimenten, of durf je erop te accepteren, er zelfs op te vertrouwen dat het antwoord wellicht niet in de sfeer van harde feiten ligt?

Jezus gaat niet zomaar weg, raakt niet ineens buiten beeld, onbereikbaar. Hij neemt nogal nadrukkelijk afscheid en spreekt een belofte uit, de belofte van troost en geestkracht, van inspiratie en bemoediging in de vorm van de heilige Geest. De Geest die was en is, vanaf het begin van de schepping al. Jezus belooft dat Hij zal terugkomen, maar tot die tijd zal zijn Geest mensen sterken.

Mijn grote vraag bij het evangelie van vandaag is: gaat Jezus wel werkelijk weg? In een bepaalde zin is Hij er niet meer, onherroepelijk, maar Hij is niet weg. In de woorden van een bekend gedicht van Rutger Kopland wordt het zó verwoord:

Weggaan is iets anders
dan het huis uitsluipen
zacht de deur dichttrekken
achter je bestaan en niet
terugkomen. Je blijft
iemand op wie wordt gewacht.

Weggaan kun je beschrijven als
een soort van blijven. Niemand
wacht want je bent er nog.
Niemand neemt afscheid
want je gaat niet weg.

Net als de engel bij het graf zeggen de engelen na de hemelvaart eigenlijk dat je Jezus niet moet zoeken in de kijkrichting die zo voor de hand ligt, in het lege graf of verborgen achter de wolken. Het is op aarde dat we Hem en zijn bezieling kunnen en mogen ervaren als we blijven volhouden dat niet het laatste woord is aan de dood, dat God een God van levenden is. Jezus, Gods levende Woord, leeft voort in eenieder die gaat in zijn Naam, tot aan de einden der aarde, om te getuigen van de Levende, elk op haar of zijn eigen wijze. Amen.

Otto Vervaart, lekendominicaan